

ภาคที่หนึ่ง

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกฎหมายทะเล

บทที่ 1

วิัฒนาการของกฎหมายทะเล

กฎหมายทะเล หรือ "The Law of the Sea" เป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีผู้ได้สามารถระบุได้อย่างแน่ชัดว่ากฎหมายนี้ต่าง ๆ ที่กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างมวลมนุษยชาติต่อการใช้ประโยชน์ทางทะเลนั้นเริ่มก่อตัวเมื่อ什么时候。แต่เมื่อได้กฎหมายทะเลที่ข้อต่อไปนี้บันตึกันอยู่ในปัจจุบันเป็นผลมาจากการอันยาวนานนั้นเอง ในช่วงเวลา ก่อนหน้าที่จะมีการตกลงกันในการประชุมกฎหมายทะเลขององค์การสหประชาชาติครั้งที่ 3 (The Third United Nations Conference on the Law of the Sea หรือ UNCLOS III) ซึ่งเริ่มประชุมครั้งแรกในปี ค.ศ. 1973 และลั่นสุดลงในปี ค.ศ. 1982 นั้นกฎหมายนี้ต่าง ๆ เกี่ยวกับทะเลยังไม่ได้รับการยิดถือบันตึกไว้ในแนวทางเดียวกันมั่นคงนิติศาสตร์ระหว่างประเทศอย่างทันทีที่สัมภพ เช่นเดียวกับการอันญี่ปุ่นที่เรียกว่ากฎหมายทะเลต่าง ๆ เหล่านี้ว่ากฎหมายทะเล คงจะไม่ถูกต้องนัก เพราะว่าประเทศต่าง ๆ ยังคงถือแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ทางทะเลแตกต่างกันไปนั่นเอง

จากความจริงที่ว่าทะเลมีเนื้อที่ประมาณ 2 ใน 3 ของพื้นผิวโลกทั้งหมด และมีบทบาทที่สำคัญต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงทุกวันนี้ โดยที่ทะเลเป็นแหล่งรวมของทรัพยากรที่ใหญ่ที่สุด ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรที่มีชีวิต หรือไม่มีชีวิตตาม ตลอดจนเป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญอีกด้วย ได้มีการสำรวจพบว่าปริมาณทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ ของทะเลนั้นสามารถนำมาใช้เพื่อทดแทนทรัพยากรบนบกที่เริ่มขาดแคลนอันเนื่องมาจากสาเหตุการใช้อย่างลั่นเหลือของมนุษย์ได้อย่างพอเพียงที่เดียว ดังที่ได้มีการกล่าวกันอย่างเสมอว่าทะเลเปรียบเสมือน "ชายแดนสุดท้ายของโลก" หรือ "The Last Frontier" (Ross 1980)

1.1 หลักการเสรีภาพแห่งทะเลและทะเลเปิด (Mare Liberum vs Mare Clausum)

จากบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งของทะเลตั้งกล่าวนี้ ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมากพอควร ซึ่งโดยทั่วไปแล้วสืบเนื่องมาจากการใช้ประโยชน์ทางทะเลของรัฐต่าง ๆ นั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเกี่ยวกับการอ้างสิทธิครอบครองล้วนต่าง ๆ ของทะเลนั้นเป็นภัยนา meiden โดยตลอดนับตั้งแต่ยุคที่มนุษยชาติเริ่มรู้จักกิจกรรมทางประมง ใช้ประโยชน์ทางทะเลแล้ว โดยที่ในยุคแรก ๆ นี้การใช้ประโยชน์จากทะเลจะมีลักษณะเรียบง่าย ซึ่งล้วนมากจะใช้ทะเลในเรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมประมง และการเดินเรือเท่านั้นและจำนวนผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากทะเลเกี่ยวกับจำนวนคนไม่มากนัก ดังเช่น การใช้ประโยชน์ทางทะเลในยุคของนครรัฐต่าง ๆ หรือ ยุคของอาณาจักรโรมันเป็นต้น ดังนั้นปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวนี้เองกับการใช้ประโยชน์ทางทะเลเช่นที่เกิดขึ้นในยุคปัจจุบันจึงยังไม่เป็นสิ่งสำคัญกันในยุคนี้ดังเช่น ปัญหาในเรื่องการอนุรักษ์และการจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีชีวิตหรือมลภาวะต่าง ๆ เป็นต้น หลักเกณฑ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากทะเลในยุคตัน ๆ นี้จึงมีไม่มากนัก หลักการที่ปรากฏให้เห็นในยุคดังกล่าวนี้ คือ เสรีภาพแห่งทะเล หรือ Freedom of the Seas ซึ่งตามหลักการนี้สันนิษฐานหลักเสรีภาพในการแสวงหาประโยชน์จากทะเลไม่ว่าจะเป็นการประมงหรือการเดินเรือก็ตาม ข้อจำกัดของภาระมีเสรีภาพในการใช้ประโยชน์จากทะเลนี้มีอยู่เพียงแต่ว่าต้องคำนึงถึงผู้ใช้ประโยชน์จากทะเลอื่น ๆ ด้วย (with due regard for other users) (Hollick 1981, 5)

เสรีภาพแห่งทะเลเป็นหลักการที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหลักการที่มีความสำคัญต่อการใช้ประโยชน์ร่วมกันของมวลมนุษยชาติจากท้องทะเล โดยถือกันว่าทะเลควรจะเป็นสมบัติร่วมกันและเปิดโอกาสให้เท่าเทียมกันแก่ทุกชนชาติในการที่จะแสวงหาประโยชน์จากท้องทะเล โดยที่ไม่มีผู้ใดสามารถอ้างสิทธิครอบครองหนืดล้วนทั้งส่วนใดของทะเลได้ อย่างไรก็ตามมีวิัฒนาการของแนวความคิดที่ตรงกันข้ามกับหลักการเสรีภาพแห่งทะเลคือ "หลักการทะเลเปิด" (Enclosure of the Sea) หรือ การอ้างความเป็นเจ้าของทะเลล้วนโดยส่วนหนึ่งเกิดขึ้นในระยะต่อมาของการใช้ประโยชน์ทางทะเล ได้เคยมีการวิเคราะห์ว่าแนวความคิดเกี่ยวกับเสรีภาพแห่งทะเลและแนวความคิดทะเลเปิดของรัฐชาวยังฝังที่อ้างความเป็นเจ้าของส่วนของทะเลโดยเฉพาะบริเวณที่ประโยชน์ดีกับชายฝั่งของตนนั้น น่าจะมีวิัฒนาการควบคู่กันมาในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกัน (Glassner 1978) และจากประวัติศาสตร์ปรากฏให้เห็นว่าตั้งแต่สมัยครัวรัฐกรีก

อาทิจักร โรมันหรือนครรัสอุตาลี ได้มีการขยายเขตอำนาจของชิปไตยของตนออกไปยังท้องทะเลห่างจากชายฝั่งของตนเองแล้ว อย่างไรก็ตาม การขยายเขตทางทะเลนี้ไม่ไกลจากชายฝั่งมากนัก เนื่องจากสัญญาดังกล่าวนี้ยังมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีไม่นานนัก (Jones 1972, 3-13)

ในศตวรรษที่ 13 และยุคกลาง ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่อาทิจักร โรมันเลื่อมอำนาจลง ในยุคนี้ได้เกิดมิโจรสลัดขึ้นมาอย่างมากมายและกระทำการปล้นส่วนภูมิภาคเรือสินค้าต่าง ๆ จนก่อให้เกิดความเสียหายและเกิดความห่วงเกรงเกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้เส้นทางเดินเรือจากบรรดาผู้ค้าของรัฐต่าง ๆ โดยทั่วไป ทั้งนี้เนื่องจากไม่มีกฎหมายเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยสำหรับการลักทรัพย์ไปมาของบรรดาเรือต่าง ๆ ดังนั้นบรรดากลุ่มผู้ค้าจากรัฐต่าง ๆ จึงรวมตัวกันเพื่อดำเนินมาตรการร่วมกันในการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในท่าเรือ โดยเน้นที่การป้องกันและปราบปรามเหล่าโจรสลัดนั้นเอง และนับจากศตวรรษที่ 13 เป็นต้นมา รัฐต่าง ๆ ก็เริ่มอ้างการครอบครองทะเลส่วนที่ติดกับชายฝั่งของตนเพื่อผลประโยชน์ในทางการค้า เก็บค่าธรรมเนียมเรือต่าง ๆ ที่เข้ามาในเขตทะเลที่ตนอ้างการครอบครองรวมทั้งเพื่อวัตถุประสงค์ในการรักษาความปลอดภัยในเขตทะเลของตนด้วย การอ้างถึงอำนาจอธิปไตยในทะเลของรัฐชายฝั่งต่าง ๆ เหล่านี้ ดังเช่น ประเทศอิตาลีและกลุ่มประเทศแอบยูโรป ตอนเหนือ เป็นต้น ได้ก่อให้เกิดข้อตกลงด้วยต่าง ๆ อยู่เสมอในเรื่องเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ทางทะเลอย่างเสรีไม่ว่าจะเป็นเรื่องการค้าขาย การประมง หรือการเดินเรือก็ตาม (มัลิกา พนิจันทร์ 2526, 4)

จากสถานะการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าแนวความคิดที่ขัดแย้งกันของหลักการเสรีภาพในท้องทะเลและหลักการทะเลปฏิค ได้หมุนเวียนผลตเปลี่ยนขึ้นมาเป็นบทบาทต่อการใช้ประโยชน์ทางทะเลโดยตลอด ดังที่ปรากฏให้เห็นต่อมาในศตวรรษที่ 16 โดยเกิดเหตุการณ์ที่แสดงถึงข้อตกลงด้วยอ้างข้อตกลงของหลักการทั้งสองดังกล่าวซึ่งตั้งแต่นี้ จักรวรรษที่สเปนและโปรตุเกสได้ประกาศการครอบครองส่วนต่าง ๆ ของมหาสมุทรทั้งหลาย โดยอ้างว่าเป็นไปตาม 조องการของสันติปาปา (Bull of Pope) และสนธิสัญญาทอร์เตอซิลลัส (The Treaty of Tordesillas) ที่ได้ทำขึ้นในปี ค.ศ. 1494 ซึ่งทำการแบ่งทะเลทั้งหมดของโลกออกเป็นสองส่วนระหว่างสเปน และโปรตุเกสซึ่งเป็นมหาอำนาจทางทะเลในยุคนั้น โดยสเปนอ้างการครอบ

ครองและลิขิตริในการเดินเรือเหนือมหาสมุทรแบบชีพนิค อ่าวเม็กซิโกและด้านตะวันตกของมหาสมุทรแอตแลนติก ส่วนโปรตุเกสอ้างลิขิตริคำนองเดียวกันในส่วนที่เหลือของมหาสมุทรแอตแลนติก และมหาสมุทรอินเดีย (Armstrong and Ryner 1981, 183)

การอ้างอำนาจครอบครองทะเลของสเปนและโปรตุเกสนี้ถือว่าเป็นการขัดกับหลักการเสรีภาพแห่งทะเลอย่างเด่นชัดที่สุด และก่อให้เกิดการโต้แย้งกันอย่างแพร่หลายระหว่างผู้ที่สนับสนุนหลักการเสรีภาพแห่งทะเล กับ หลักการทะเลปฏิโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในศตวรรษที่ 17 ทั้งนี้ เพราะว่าเนเธอร์แลนด์และอังกฤษได้ผูกมัดเงื่อนจุลภาคีมาเป็นมหาอำนาจทางทะเล และก่อให้เกิดการพิพาทเรื่องการใช้ประโยชน์ทางทะเลกันสเปนและโปรตุเกสซึ่งอ้างอำนาจเหนือทะเลส่วนต่าง ๆ ของโลกดังกล่าวข้างต้น จนกระทั่งเป็นสาเหตุให้เกิดสหภาพทางเรือขึ้นในปี ค.ศ. 1588 ระหว่างกองเรืออังกฤษและเนเธอร์แลนด์กับกองเรือสเปน โดยอังกฤษและเนเธอร์แลนด์ได้รับชัยชนะในที่สุดนับตั้งแต่นั้นมาที่ถือกันว่าทะเลเริ่มเปิดกว้างเพื่อให้ทุกประเทศสามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างหนึ่ง

ความขัดแย้งระหว่างแนวความคิดของกลุ่มรัฐชิงสันนสนุนหลักเสรีภาพในการใช้ประโยชน์จากทะเล (mare liberum) และกลุ่มรัฐชิงต้องการที่จะขยายเขตอำนาจของตน เอง เพื่อควบคุมอาณาเขตทางทะเลให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ (mare clausum) ได้เกิดขึ้นตลอดช่วงระยะเวลาของศตวรรษที่ 17 ทั้งนี้โดยเริ่มจากนักนิติศาสตร์ชาวเนเธอร์แลนด์ชื่อ ฮูโก โกรติอุส (Hugo Grotius) ได้เขียนหนังสือชื่อ Mare Liberum (Liberal Sea) ขึ้นตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1609 โดยสันนสนุนแนวความคิดเกี่ยวกับเสรีภาพในการใช้ประโยชน์จากทะเล ซึ่ง Grotius อ้างว่ารัฐทุกรัฐสามารถแสวงหาประโยชน์ด้านต่าง ๆ จากทะเลได้อย่างเสรีตามเท่าที่การใช้ประโยชน์นั้นไม่ไปกระทบกระเทือนต่อลิขิตริของรัฐผู้ใช้ประโยชน์จากทะเลอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ในปี ค.ศ. 1635 มีนักนิติศาสตร์ชาวอังกฤษชื่อ จอห์น เซลเดน (John Selden) ได้เขียนหนังสือชื่อ Mare Clausum (Closed Sea หรือ ทะเลปฏิ) โดยมีแนวความคิดของตนว่าทะเลเป็นมีลักษณะเช่นเดียวกับอาณาเขตทางพื้นดินซึ่งสามารถอ้างการครอบครองได้ในท่านองเดียว กการโต้แย้งระหว่างแนวความคิดที่ตรงกันข้ามระหว่าง Mare Liberum และ Mare Clausum เป็นที่สืบทอดอย่างแพร่หลายมากของสังคมระหว่างประเทศในยุคหนึ่งมีการกล่าวเปรียบเทียบว่าเป็นการต่อสู้กันทางแนวความคิด เมื่อหนึ่งว่าเป็นสมรภูมิทางตำราเลย์ทีเดียว (the battle of the books) (Anand 1980, 37)

อย่างไรก็ตาม แนวความคิดเรื่องเสรีภาพแห่งทะเล หรือ *mare liberum* ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางจากนาราดาตัวรัฐส่วนใหญ่ และต่อมาก็ Grotius ได้รับการยกย่องว่า เป็นผู้สร้างคุณประโยชน์แก่การวิจัยและการของกฎหมายทะเลอย่างมาก เนื่องจากว่าเป็นผู้ริเริ่มเสนอหลักการแก้ไขทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์จากทะเลซึ่งได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย แต่แนวความคิดของทะเลเปิดหรือ *mare clausum* ก็ยังมีได้หายไป เพราะว่า ในระยะต่อมาเรือสายเดินเริ่มเห็นความสำคัญของการมีอาณาเขตทางทะเลซึ่งมาอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตทะเลที่อยู่ปะชิดกับชายฝั่งของตนซึ่งต่อมาก็คือส่วนของทะเลที่เรียกว่าทะเลอาณาเขตนั้นเอง และตามแนวความคิดเรื่องทะเลอาณาเขต (Territorial Sea) นั้น รัฐชาวยังจะมีอำนาจอธิปไตยอย่างสมบูรณ์ซึ่งผู้เสนอก็แนวความคิดนี้เป็นนักนิติศาสตร์ชาวเนเธอร์แลนด์ชื่อ Bijenkokershock ได้สันนิษฐานให้รัฐชาวยังสามารถที่จะอ้างอาณาเขตทางทะเลได้ในส่วนที่ประชิดติดกับชายฝั่งของตนเป็นระยะทางไกลได้เท่าที่กระสุนปืนใหญ่จะสามารถยิงไปถึงซึ่ง ประสิทธิภาพของปืนใหญ่ในสมัยนั้นสามารถยิงได้ไกล 3 ไมล์ (The cannon-shot rule) ทั้งนี้ก็เนื่องมาจากเหตุผลของการรักษาความปลอดภัยและความมั่นคงของรัฐชาวยังนั้นเอง (Ross 1980, 39) และแนวความคิดตาม *cannon-shot rule* ดังกล่าวนี้ได้รับการยอมรับในเวลาต่อมาว่ารัฐชาวยังคงควบคุมทางทะเลของตนเองกว้าง 3 ไมล์ ส่วนทะเลด้านจากบริเวณนี้ออกไปก็จะมีสถานะเป็นทะเลหลวง (High Seas) ซึ่งถือว่าเป็นสมบัติร่วมกันและเปิดโดยเสรีแก่รัฐทุกตน อย่างไร้ตามความกว้างของทะเลอาณาเขตทำหนดไว้ 3 ไมล์ นี้ยังไม่เคยได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในความตกลงระหว่างประเทศใด ๆ เลย

ปัญหานี้เรื่องของระยะความกว้างของทะเลอาณาเขต ตามแนวความคิด "cannon-shot rule" คือความไม่แน่นอนของระยะทาง เพราะว่าอาจมีการพัฒนาประสิทธิภาพของอาวุธปืนใหญ่ของรัฐต่าง ๆ ทำให้สามารถยิงกระสุนปืนใหญ่ได้ในระยะที่ใกล้กว่าเดิม อำนาจของรัฐชาวยังคงซึ่งก็อาจจะขยายได้กว้างมากขึ้นกว่าเดิมตามไปด้วย ซึ่งอาจเกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นในสังคมระหว่างประเทศ เพราะรัฐทุกตนอาจมีความสามารถในการพัฒนาเกี่ยวกับเรื่องประสิทธิภาพของอาวุธได้ไม่เท่าเทียมกัน และด้วยเหตุนี้ บางรัฐจึงใช้วิธีกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตโดยหลักการอื่น เช่น หลักการระยะสายตา (the line-of-sight) โดยกำหนดระยะไกลเท่าที่ระยะสายตาของมนุษย์จากผู้ที่จะสามารถมองเห็นได้ (the longest possible

distance a man can see from the land) (Swarztrauber 1972, 38-43) หรือ
ทางรัฐวิจารณ์จะใช้วิธีการกำหนดเขตแดนทางทะเลของตนโดยระบุอย่างแนชัดไปเลยว่ามีความ
กว้าง 3 ไมล์ หรือ 6 ไมล์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามแนวความคิดในการกำหนดทะเลอาณาเขตซึ่ง
ขยายออกไปจากชายฝั่งของรัฐต่าง ๆ ในยุคแรก ๆ นี้ มาจากวัตถุประสงค์หลักคือการป้องกัน
และรักษาความปลอดภัยของตนเอง เป็นประเด็นสำคัญเท่านั้น รัฐชายฝั่งต่าง ๆ ที่ขยายเขต
อำนาจของตนเองออกไปนี้ยังไม่มีแนวความคิดเกี่ยวกับการขยายอาณาเขตทางทะเลโดยมีวัตถุ-
ประสงค์เพื่อประโยชน์ด้านอื่น ๆ จากทะเลเลย เช่น การประมง หรือ การแสวงหาประโยชน์
ทางเศรษฐกิจอื่น ๆ เป็นต้น

1.2 บทบาทขององค์การสันนิบาตชาติและกฎหมายทะเล

ในศตวรรษที่ 20 การใช้ประโยชน์ทางทะเลของรัฐต่าง ๆ เริ่มมีมากขึ้น เนื่องจาก
มีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ ทำให้มนุษย์สามารถแสวงหาประโยชน์จากทะเลได้ด้านต่าง ๆ
มากขึ้นและเป็นระยะ ใกล้ชันตามไปด้วย เช่น การประมง การเดินเรือ การแสวงหาทรัพยากร
ใต้ท้องทะเล เป็นต้น แม้ว่าการขยายด้วยของประเทศต่าง ๆ ที่ใช้ประโยชน์จากทะเลจะเพิ่ม
มากขึ้นก็ตาม แต่ในขณะเดียวกันการได้殃กันทางแนวความคิดในเรื่องหลักการของเสรีภาพใน
การใช้ทะเล (mare liberum) และหลักการทะเลปิด (mare clausum) ก็ยังคงดำเนิน
อยู่ เช่นเดิม ซึ่งจากสภาวะการณ์เช่นนี้ ทำให้รัฐต่าง ๆ พยายามที่จะหาชื่อยุทธิ์เรื่องความว้าง
ของทะเลอาณาเขตหรือเขตอื่น ๆ ของทะเลรัฐชายฝั่งขยายเขตอำนาจของตนออกไปนั้นว่า
ควรจะมีความกว้างเท่าใด จนในที่สุดองค์การสันนิบาตชาติ (The League of Nations)
ได้จัดให้มีการประชุมระหว่างประเทศที่กรุงเยกในปี ค.ศ. 1930 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวมรวม
กฎหมายระหว่างประเทศต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ให้เป็นหมวดหมู่ ซึ่งรวมทั้งกฎหมายต่าง ๆ ที่ปฏิบัติกัน
ในเรื่องของการใช้ประโยชน์ทางทะเลรวมอยู่ด้วย เช่น ทะเลอาณาเขต เขตต่อเนื่อง และ
เขตประมง เป็นต้น

อย่างไรก็ตามการประชุมกรุงเยก ปี ค.ศ. 1930 ที่ไม่ประสบความสำเร็จในการที่
จะหาชื่อยุทธิ์ในล้วนที่เกี่ยวกับเรื่องการใช้ประโยชน์จากทะเลได้ แต่ก็ถือได้ว่าประสบความสำเร็จ
ในเบื้องต้นเนื่องจากเป็นความพยายามครั้งแรกที่ได้รวมรวมกฎหมายต่าง ๆ ซึ่งใช้อยู่ในขณะนั้น

ให้เป็นหมวดหมู่ชั้นรวมทั้งภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งใช้อยู่ในขณะนี้ให้เป็นหมวดหมู่เดียวกัน รวมทั้งได้ทำการศึกษาและตรวจสอบข้อมูลบัดต่าง ๆ อันเกี่ยวเนื่องกับการใช้ประโยชน์จากทะเลของบรรดาชาวสูต่าง ๆ ให้มีความชัดเจนมากขึ้น (Pinto 1985, 299) ผลจากการประชุมครั้งนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่ารัฐชายฝั่งควรมีบทบาทเลoadนาเชตของตนเอง แต่ประเด็นที่ยังคงตกลงกันไม่ได้ก็คือควรจะกำหนดให้ทะเบียนนาเชตมีความกว้างเท่าใด รวมทั้งไม่สามารถบรรลุข้อตกลงเกี่ยวกับหลักการเรื่องเขตต่อเนื่อง (contiguous zone) ซึ่งเป็นหลักการใหม่ในขณะนี้โดยตามหลักการนี้รัฐชายฝั่งได้ขยายเขตอำนาจทางทะเลต่อจากทะเบียนนาเชตของตนออกไปอีกเพื่อวัตถุประสงค์พิเศษบางประการ เช่น การศุลกากร (customs) การเข้าเมือง (immigration) และการสุขาภิบาล (sanitation) เป็นต้น

การได้ยังเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ทางทะเลยังปราศให้เห็นอยู่เสมอ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศมหาอำนาจทางการประมง เช่น อังกฤษ ญี่ปุ่น เป็นต้น ซึ่งมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยีสูง มีประสิทธิภาพที่จะทำการประมงระยะไกล (distant-water fishing nations) ต่างก็สนับสนุนหลักการที่จะอนุญาตให้รัฐชายฝั่งขยายเขตอำนาจทางทะเลได้ไม่กว้างนัก หรือให้มีบทบาทเลoadนาเชตแคบที่สุดเท่าที่จะทำได้ รวมทั้งต่อต้านแนวความคิดที่จะให้มีการประมงเขตประมง (fishery zone) ของรัฐชายฝั่งด้วย กล่าวโดยสรุปกลุ่มประเทศที่มีความสามารถในการทำการประมงระยะไกลนี้สนับสนุนแนวความคิดเสรีภาพแห่งทะเล หรือ *mare liberum* นั่นเอง ขณะเดียวกันรัฐชายฝั่งอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายสนับสนุนแนวความคิดทางปฏิบัติหรือ *mare clausum* โดยต้องการที่จะขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนให้กว้างที่สุดเท่าที่สามารถจะกระทำได้ ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันกองเรือประมงต่างชาติไม่ให้เข้ามาแสวงหาประโยชน์จากบริเวณทะเล เปรียบ似ชายฝั่งของตนเอง และในขณะเดียวกันก็เป็นความพยายามที่จะส่งเสริมและรักษาทรัพยากรธรรมชาติต่าง ๆ เหล่านี้สำหรับตนเอง เพื่อว่าในอนาคตประเทศของตนอาจต้องมาซื้อความสามารถจนมีประสิทธิภาพพอที่จะแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาตินี้เพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชนของรัฐชายฝั่งได้ จำกัดกษณะดังกล่าวนี้จะเห็นว่าประเทศเด่นสำคัญในการที่มีการขยายเขตอำนาจทางทะเลของรัฐชายฝั่งได้เปลี่ยนไปจากเหตุผลเดิมคือการเดินเรือและารักษาระบบน้ำมันคงและปลดภัยของชาติมาเป็นการมุ่งเน้นถึงประโยชน์ของการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติจากท้องทะเลโดยที่รัฐแต่ละกลุ่มต่างก็พยายามปกป้องและรักษาผลประโยชน์ของตนให้มากที่สุดนั่นเอง

1.3 คำประกาศของประธานาธิบดีกรุง曼

บทบาทของหลักการทะเลปิด หรือ *mare clausum* เริ่มปรากฏอย่างเด่นชัดอีกครั้งหนึ่งในศตวรรษที่ 20 โดยเริ่มจาก ค.ศ. 1945 ประธานาธิบดี Truman แห่งประเทศไทยสหราชอาณาจักรและอเมริกาได้มีคำประกาศสองฉบับเพื่อขยายเขตอำนาจของสหราชอาณาจักรและอเมริกา เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ทางทะเล (Proclamations No. 2667 และ 2668) โดยประกาศฉบับแรกสหราชอาณาจักรและอเมริกาได้กำหนดระเบียบและกฎหมายในการทำการประมงบริเวณที่มีสถานะเป็นทะเลหลวง ใกล้ชายฝั่งของตน โดยมีเหตุผลในการประกาศเช่นนี้เพราะว่า ในขณะนั้นกำลังประสบภัยตุลาภิภัยทางการค้าตามที่มีจำนวนลดลงอย่างมากเนื่องจากไม่มีการควบคุมปริมาณในการทำการประมงของบรรดากองเรือประมงของชาติต่าง ๆ แต่บริเวณที่สหราชอาณาจักรและอเมริกาได้กำหนดระเบียบและกฎหมายในการทำการประมงนี้ยังคงมีสถานะเป็นทะเลหลวงอยู่ทุกรูปแบบ แม้จะมีการเดินเรือ หรือเสรีภานที่จะดำเนินกิจกรรมอื่น ๆ ในทะเลหลวง เช่นเดิม ส่วนเสรีภานในการประมงก็มีอยู่ เช่นเดิมเดียวกัน เพียงแต่ถูกจำกัดว่าจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายที่เพื่อเหตุผลของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่กำหนดโดยสหราชอาณาจักรตามคำประกาศแรกนี้ ในการมีคำประกาศฉบับหลังสหราชอาณาจักรและอเมริกาได้ขยายเขตอำนาจของตนเหนือท้องทะเลที่ตั้งต้นในบริเวณที่ตั้งต่อจากท้องทะเลลึกของทะเลที่ 100 ฟุตซอมส์ หรือความลึกประมาณ 200 เมตร ทั้งนี้บริเวณท้องทะเลลึกนี้ (water column) และบริเวณผิวน้ำ (surface waters) ยังคงมีสถานะเป็นทะเลหลวงอยู่อย่างเดิมที่ทุกรูปแบบเสรีภานในการประมง เดินเรือ บินผ่าน เป็นต้น แต่การประกาศขยายเขตอำนาจของรัฐhood ให้ล่วงไปอีก 100 ฟุตซอมส์ หรือความลึกประมาณ 200 เมตร ทั้งนี้บริเวณท้องทะเลลึกนี้ จึงถือเป็นจุดต่อเนื่องต่อเสรีภานในการใช้ทะเลเดือนอื่น ๆ เช่น การวางสายเคเบิลและท่อใต้ทะเลและการแล้วส่องทางท้องทะเลเดือนใหม่ ให้ล่วงไปอีก 100 ฟุตซอมส์ หรือความลึกประมาณ 200 เมตร ทั้งนี้บริเวณท้องทะเลลึกนี้ เป็นความพยายามของรัฐบาลไทยที่ต้องการให้สหราชอาณาจักรและอเมริกาเห็นว่าเป็นการกระทำการที่ชอบด้วยกฎหมาย ที่จะต้องได้รับการยอมรับและสนับสนุน โดยทั่วไปในขณะนี้ ว่ามีความก้าวหน้า 3 ไม้ล่องคำประกาศของประธานาธิบดี Truman แห่งประเทศไทยสหราชอาณาจักรและอเมริกาและต่อมาคำประกาศนี้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในสังคมระหว่างประเทศว่า The Truman Proclamation

นักนิติศาสตร์ระหว่างประเทศจำนวนมากมีความเห็นพ้องกันว่า Truman

Proclamation เป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญอย่างยิ่งต่อวิัฒนาการของกฎหมายทะเลในยุคต่อมา โดยจะเห็นได้ว่าหลังจากที่ประธานาธิบดี Truman ได้ประกาศขยายเขตอำนาจของสหรัฐอเมริกา เนื้อที่รัฐพยากรธรรมชาติน้ำให้กว้างขึ้นของตนเอง ในปี ค.ศ.1945 แล้วนั้นได้มีรัฐชายฝั่งเป็นจำนวนมากได้อ名义ขยายเขตอำนาจของตนเองด้วยเหตุผลต่าง ๆ กันไปในการที่จะอ้างว่าตนมีสิทธิหรืออำนาจเหนือที่รัฐพยากรธรรมชาติต่าง ๆ ไม่ว่าในหัวน้ำหรือใต้ท้องทะเลเด็กตาม โดยที่การอ้างเพื่อขยายเขตอำนาจทางทะเลนั้นเป็นการอ้างอำนาจเหนือบริเวณล้วนของทะเลที่ใกล้ออกไปจากระยะ 3 ไมล์ของทะเลอณาเขตของตนทั้งสิ้น

ในบรรดารัฐชายฝั่งที่อ้างเหตุผลในการที่ได้กำหนด เดียวกันกับ Truman Proclamation เพื่อขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนซึ่งส่งผลต่อวิัฒนาการของกฎหมายทะเลอย่างมากก็คือบรรดารัฐในกลุ่มลัตินอเมริกัน ได้ประกาศขยายเขตอำนาจของตนเหนือหัวน้ำและผิวน้ำ โดยสาเหตุที่บรรดารัฐชายฝั่งเหล่านี้ไม่อ้างอำนาจเหนือที่รัฐพยากรธรรมชาติน้ำให้กว้างขึ้นของตน ดังเช่นสหรัฐอเมริกาที่เนื่องมาจากลักษณะภูมิศาสตร์ชายฝั่งของรัฐเหล่านี้มีให้กว้างที่แคนและค่อนข้างลาดชันเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะให้กว้างของสหรัฐอเมริกา ดังนั้นการที่จะอ้างเขตอำนาจเหนือให้กว้างขึ้นของตนจึงอาจไม่ได้รับประยุกต์จากการนับถ้วน ดังนั้นจึงประกาศขยายเขตอำนาจเหนือหัวน้ำและผิวน้ำซึ่งตามมีผลประยุกต์จากการประมงแทนซึ่งการอ้างอำนาจเหนือเขตประมงนี้ (The Exclusive Fishery Zone) ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการใช้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจ การค้า การเดินเรือ และอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อสิ่งแวดล้อมและการประมงและสิ่งแวดล้อมทางทะเล

แนวความคิดเกี่ยวกับการอ้างอำนาจเหนือเขตประมงของรัฐชายฝั่งหรือ The Exclusive Fishery Zone นี้เป็นแนวคิดที่ก่อต้นเมื่อไม่นานมานี้คือ หลังจาก Truman Proclamation ระหว่างปี ค.ศ.1945-1958 โดยกลุ่มประเทศไทยและลัตินอเมริกา เช่น ชิลี เปรู อิสเคดอร์ เป็นต้น เริ่มประกาศเขตประมงของตนเองขึ้นมา โดยอ้างว่าในเมืองสหรัฐอเมริกาสามารถอ้างการครอบครองบริเวณชายฝั่งน้ำมันที่มีอยู่มากมายเหนือให้กว้างขึ้นของตนได้ ขณะที่ประเทศไทยไม่มีให้กว้าง แต่ในหัวน้ำประชิดชายฝั่งของตนมีทรัพยากรที่มีชีวิตมากมาย ดังนั้นจึงควรมีสิทธิอ้างอำนาจจากการครอบครองบริเวณชายฝั่งน้ำมันที่มีอยู่นั้นได้ ในทำนองเดียวกันกับการที่สหรัฐอเมริกาอ้างการครอบครองเหนือที่รัฐพยากรที่ไม่มีชีวิตนั้นเอง (Knight 1975) ตาม

ความจริงแล้วแนวความคิดของเขตประมงนี้เป็นที่ยอมรับกันมากพอสมควร แต่ไม่สามารถตอกย้ำ กันได้ว่าความมีความกว้างเท่าใด รัฐชายฝั่งอื่น ๆ ก็เริ่มขยายเขตประมงของตนเองขึ้นมาบ้าง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมีการขยายเขตประมงออกไปเป็นระยะ 12 ไมล์ รวมทั้งสหสύอเมริกาด้วย การที่รัฐชายฝั่งต่าง ๆ พยายามที่จะขยายเขตอำนาจทางทะเลออกไปเรื่อย ๆ เช่นนี้เป็นผลมา จากการที่ไม่สามารถหาข้อตกลงได้ว่าความกว้างของทะเลอาณาเขตควรมีระยะเท่าใด และ จากความล้มเหลวในเรื่องนี้จึงทำให้ไม่มีข้อกำหนดที่แน่นอนถึงความกว้างของทะเลอาณาเขต ตั้งนั้นรัฐชายฝั่งต่างก็ประกาศตามอำเภอใจแต่ฝ่ายเดียวในการอ้างเขตอำนาจทางทะเลของตน ขึ้นมา ในปี ค.ศ. 1947 ชิลีเป็นประเทศแรกที่ประกาศขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนออก ไปเป็นระยะทางใกล้ถึง 200 ไมล์ และหลังจากนั้นรัฐชายฝั่งอื่น ๆ ได้ประกาศขยายเขตอำนาจ ของตนในลักษณะเดียวกันนี้บ้าง เช่น เปรู อิศตัวโดร์ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า นั้นดังแต่คำประกาศครั้งสำคัญในประวัติศาสตร์ของกฎหมายทางทะเลของ ประเทศไทย Trystan ที่อ้างลิขิตเหนือภัยการบนไฟลท์ป้องสหสύอเมริกาในปี ค.ศ. 1945 นั้น ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นให้บรรดา rัฐชายฝั่งอื่น ๆ อ้าง ความชอบธรรมในลักษณะเดียว กันเพื่อขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนออกไปเรื่อย ๆ โดยแนวปฎิบัติของแต่ละรัฐก็ไม่เป็นไป ในแนวทางเดียวกัน ต่างก็ขยายเขตอำนาจทางทะเลของตนออกไปโดยมีวัตถุประสงค์หลักเนื่อง ปกป้องและรักษาผลประโยชน์ของประเทศไทยจากทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณประชิดชายฝั่งของ ตนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้นั่นเอง ตั้งจะเห็นได้จากกรณีการขยายเขตอำนาจทางทะเลใน รูปแบบต่าง ๆ กันของรัฐชายฝั่ง เช่น ทะเลอาณาเขต เขตประมง ไฟลท์ปี เป็นต้น